

A-PDF Merger DEMO : Purchase from www.A-PDF.com to remove t

Rada Vládců se obracela k lidstvu.

Lidstvo stanulo na nárožích a asfaltová dlažba div že se nerozplynula pod těžkýma nohama davů. Duše zvědavců vystupovala velikýma očima a četla řádky červených písmen na vyhláškách:

„Lidstvu!

Lidstvo nechť vzpomene svého mládí. Vzpomenout znamená chtít znovu. Mládí = boj. Nutno, aby se lidstvu zachtělo boje! Jest příliš málo světla na Zemi. Naše stroje, naše plantáže a doly potřebují bližšího slunce. Tak zní úsudek Lidí Rozumu a Práce. Ale jiné světy nám stojí v cestě. Třeba je rozbit. Třeba vyčistiti dráhu, jež vede k slunci, od rojů světů a letavic. Máme sílu, máme zbraně, máme vše. Vypověděli jsme válku. Válka zabijí. Ale když zabila jedny, vrací mládí druhým.

Tolik Rada Vládců považovala za nutno říci lidstvu.“

Vyhlášky křičely do modrého dne. Byla to veliká okna, jimiž se vstupovalo do života. Ale jejich písmena se podobala kalužkám krve.

Voják Pitt přibil oči ke slovům: „Válka zabijí.“ V hrdle mu rostl smutek jako chuchvalec těžkého jídla. Ale vyplívl smutek na dlažbu a vrátil se domů. Stanul ve dveřích a povídá:

„Auroro! Země povede válku. Válka nám přinese

nové místo ve vesmíru. Přiblížíme se slunci. Naše plantáže vydají úrodu dosud nevidanou. Lidské myšlenky se nyní rojíjí (vznášejí) šimono a neboť nás, tu se budou podobati rukám královským. Ale třeba odstraniti překážky. Proto povedeme válku s jinými světy, jež jsou v prostoru mezi námi a sluncem.“

Žena měla v očích červené srdce. Mužova slova byla jako dobré jídlo na talíři.

„Muž odejde a tobě třeba lásky. Budeš milovat vzpomínky. Nejsi hlinou, do níž bych dovolil zasévat cizímu rozséváči. Na světě jest pouze zvíře a myšlenka. Až zvítězíme, bude svět korunován myšlenkou. Zvíře pojde. Pojdou i jeho vyznavači.“

Žena měla v očích červené srdce.

A potom vyšlehla válka jícny deseti tisíců děl. Lidé sestupovali do starých hrobek a slézali vrcholky hor, aby se poradili s minulostí a s budoucností. Za noci hořely planety. Učenci ve stínu laboratoří přemýšleli o nových vynálezech zkázy. Hvězdy jim hleděly do papírů. Konečně vrhli do boje nejvelkolepější myšlenku. Několik planet se sřítilo do slunce. Země křičela vítězným opojením. Všichni vojáci se opili.

Na rozích se otevřela veliká okna. Kalužky krve hlásaly:

„Lidstvu!

Válka jest skončena. Uzavřeme ji do železné truhlice. Nikdy nebyla cesta k slunci volnější. Světlo, jež budeme čerpati plnými vědry, spálí v člověku na popel zvíře. Budeme živi světlem a myšlenkou.

Takto vás pozdravuje Rada Vládců.“

Voják Pitt přibíl oči ke slovům: „Budeme živi světlem a myšlenkou.“ Setřel prach s obličejů a polaskal se s ulicí. Ulice měla široké boky a rozpálený zrak. Lidé seděli na prazích a čekali lačně na velikou změnu. Voják Pitt vyrazil dveře svého příbytku a polapil očima Auroru. Měla boky široké jako před chvílí ulice. A pod srdcem nosila nový život. Ústa měla zavřena rozhodnutím. Muž po ní hodil kamenem výkřiku:

„Zvíře pojde, pojdou i jeho vyznaváci!“

Skočil po ní všemi rozdivočelými údy. Schýlila hlavu a vrazila mu do hrdla nůž. Padl k zemi a řekl: „Nevěstko!“

A žena se vrhla na bílé lože a porodila syna. Nebyl to syn vojáka Pitta, jenž bojoval o plná vědra zlatého světla ze sluneční studnice. Byl to syn Aurory, zvané nevěstkou. Syn, narozený pro veliké radosti po vítězné válce.

Syn, narozený z lásky.

Mezi nebem a zemí nebylo ničeho. Země byla poušť a zařezávala se přímou čarou do oblohy, bezpříkladně modré. Jezdec, pádící ku předu, hynul více nežli žízni a únavou těmito barvami, z nichž hnědá dusila a modrá klamně slibovala. V poledne stanul uprostřed písčin a zvolal: „Město obědvá! Ulice jsou mrtvy, ale jsou tisíckrát živější, nežli tato poušť, v jejímž středu stojí člověk. Hodiny ve městech ukazují dvanáct. Chtěl bych slyšeti křik hodin pod stropy lidských příbytků!“ Potom vzpomněl bílých rukou s malými prsténky a nespočetných nohou, kráčejících ve stínu proménád. Jaképak sny měl kůň? Chvěl se, chudák, po celém těle a jistě myslel na stáj a bohatství potrav. Oba mysleli na jídlo, oba vzývali božství Žaludku! Pánbůh jim sestoupil do žaludku a křičel zoufale: „Proč mi nepřinášíte oběti? Zabijí vás, nedáte-li mi okamžitě, čím jste mi povinni!“ — Kůň i jezdec usuzovali: Země má místa, jež jsou vyhrazena smrti. To však nepřekáží životu, aby o kousek dále vířil v tančárnách a za stoly výčepů — na lukách, těžkých travami, a na nízkých březích vod. Jak pak jsme se dostali na mrtvou stranu světa? Tohle se skončí nevesele, přísambůh. —

Náhle někdo udeřil do slunce, že se rozstříklo na všechny strany jako raketa, i nastala noc. Podivná noc, tak podivná, že se chtělo mysliti na smrt. Jezdec